

И баба Гюрга се залови да цѣри урочасалото дѣте, да изпѣди урокитѣ. Взема единѣ ножѣ и като зашепна, почна да го маха на лѣво, на дѣсно прѣдѣ лицето на болното дѣте — сѣкашѣ че сѣчеше нѣщо. Вѣртѣ го, маха го и най-послѣ каза, че урокитѣ се прѣсѣкли и остави ножа. Сетнѣ взема една паница и сипа вѣтрѣ вода. Взема едно яйце и почна да шепне отново. Хемѣ шепне, хемѣ поглежда ту яйцето, ту дѣтето. Слѣдѣ като счупи яйцето вѣ паницата, и то се разлѣ извѣ водата. Погледа доста вѣме вѣ паницата, па каза: „Урочасало е, ей го нѣ, по яйцето се познава. Добрѣ че ме повикахте, та да му помогна. Сега урокитѣ изпѣдихѣ. Прѣсѣкохѣ ги и ги пропѣдихѣ вѣ пусти гори телилейски, гдѣто трѣва не никне, пѣтелѣ не пѣе, птичка не прѣхвѣркава, човѣшки кракѣ не стѣпва . . . Не се прѣтѣснявайте, то ще му мине. Ще видите, какѣ утрѣ ще тича здравичко по двора. Хвѣрлете водата сѣ яйцето вѣ рѣката“, порѣча баба Гюрга и си отиде.

Прѣзѣ ноцѣта дѣтето не прѣкара добрѣ. То ту се сѣбуждаше, ту заспиваше, ту заплакваше, или пѣкѣ мѣнкаше. Та и главата го заболѣ по-силно. Челото му стана по-горѣщо. Болестѣта се усилваше и Асѣнчо почна да трепери. Едва дочакаха сутринѣта и още не бѣше слѣнце изгрѣло, повикаха отѣ ново Баба Гюрга да му чука яйце. Кѣмѣ обѣдѣ счупиха още едно, обаче нищо не му помогна това. Урокитѣ не се пропѣдиха, ала дѣтето хубаво се разболѣ. То се вече унисаше. Не си отваряше очитѣ. Дишаше тежко и главата му още горѣше. За два дена дѣтето отслабна. Червенитѣ му пѣлни странички, пожѣлтѣха и повѣхнаха. Цѣриха го както си знаятѣ, обаче не